

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man, on the left, has light brown hair and a beard, wearing a dark grey blazer over a white shirt. The woman, on the right, has long red hair and is wearing a blue jacket over a gold-colored dress. They are sitting on a stone ledge in an urban environment, with a clock tower and other buildings visible in the blurred background.

Maya Blakeová
Důvěra
za důvěru

MAYA BLAKEOVÁ

DŮVĚRA ZA DŮVĚRU

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

Milá čtenářko,

četl jsem nedávno takový článek, kde jakýsi psycholog rozváděl, že nejčastějším místem, kde se lidé seznamují, kde navazují trvalé vztahy, je zaměstnání. Kdeže je doba, kdy si pánové ve smokinzích a dámy v róbách domlouvali dostaveníčka na plese mezi dvěma valčíky. Dnes je to nejčastěji sklenička, na kterou zajdou spolu po práci.

A protože mým hrdinům není nic lidského cizí, seznamují se v příbězích, které si tento měsíc můžete přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, vlastně také v práci. I když kolik z vás, milé čtenářky, má to štěstí, že jejich šéfem je mladý nezadaný miliardář? Ale pochopitelně se ukáže, že důležitější než to, co je rozděluje – majetek a společenské postavení –, je to, co je spojuje.

A to je samozřejmě láska!

S láskou

Váš Harlequin

Maya Blakeová

DŮVĚRA ZA DŮVĚRU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
What the Greek's Money Can't Buy

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2014 by Maya Blake
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026 (Důvěra za důvěru, 2016 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2602-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2603-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2604-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Jistě, jen aby se panáčkovi nezkrátily žíly! Proč mě nepřekvapuje, že to jako obvykle flákáš, zatímco já obstarám všechno sám?“

Sakis Pantelides brázdil vesly zčeřenou hladinu, potěšený vzpruhou z adrenalinu, pálicího v zádech a ramenou.

„Přestaň si stěžovat, dědečku. Nemůžu za to, že cítíš roky.“

Usmál se, když slyšel bratrovo rozladěné syčení.

Ve skutečnosti byl Ari jen o dva a půl roku starší, ale Sakis věděl, že ho popuzuje, když si z něj utahuje kvůli věkovému rozdílu, takže pochopitelně nikdy nepromarnil příležitost si rýpnout.

„Žádný strach. Až půjdeme veslovat příště, bude u toho Theo, aby ti pomohl. Nebudeš se muset přepínat,“ řekl Sakis.

„Theo bude spíš předvádět svaly ženským na břehu, než aby doopravdy vesloval,“ opáčil Ari suše. „Nikdy jsem nepochopil, jak se dokázal přestat naparovat na tak dlouho, aby vyhrál pět mistrovství světa.“

Sakis zabral vesly a spokojeně zjistil, že navzdory několika měsíců trvající přestávce v nejoblíbenějším sportu, který býval jeho výhradní vášní, neztratil rytmus. Při pomyšlení na mladšího bratra se musel usmát.

„Pravda. On vždycky myslel hlavně na to, jak vypadá, a na ženské.“

Vesloval s bratrem v dokonalé souhře. Když na jezeře, využívaném exkluzivním veslařským klubem pár mil od Londýna, míjeli bod v půli cesty, jejich záběry sotva čeřily vodu. Sakisův úsměv se rozšířil, zalil ho pocit klidu.

Kvůli šílenému časovému rozvrhu tří větví společnosti Pantelides spolu bratři dohromady příliš nepobyli. Byl zázrak, když se nalézali ve stejném časovém pásmu... a pochopitelně jim to nevydrželo dlouho.

Theo schůzku zrušil na poslední chvíli. Byl právě na cestě do Ria ve firemním letadle, aby se vypořádal s krizí hrozící konsorciu. Možná však setkání zrušil z úplně jiného důvodu. Byl sukničkář a klidně dokázal letět tisíce mil kvůli hodinové večeři se svým posledním objevem.

„Jestli zjistím, že nás nechal plavat kvůli nějaké sukni, zabavím mu na měsíc letadlo!“

„Můžeš to zkusit. Koleduješ si ale o smrt, když se stavíš mezi Thea a ženské. A když mluvíme o ženách... vidím, že se ta tvoje dokázala konečně odlepit od notebooku,“ odfrkl Ari.

Sakis navzdory elektrickému výboji, který jím projel, tempo nenarušil. Podíval se bratrovi za rameno, kam Ari soustředil pohled, a málem další záběr přece jenom minul. Jen disciplína, díky které vyhrál o jeden mistrovský titul víc než bratr, zajistila, že nevypadl z tempa.

„Aby bylo jasno, ona není *moje*.“

Brianna Moneypenny, jeho výkonná asistentka, stála vedle auta. Bylo to samo o sobě překvapivé, protože raději zůstávala v autě u počítače, s prstem pevně přitisknutým na tepu jeho společnosti.

Spíš ho ovšem překvapil výraz v její tváři. Ode dne, kdy se Brianna před osmnácti měsíci stala jeho asistentkou, její výraz se nikdy neodchýlil od ledově chladné profesionality. Dnes se ale zdála...

„Neříkej, že už také podlehla fenoménu Sakise Pantelidese?“

Ariho tón byl stejně tak pobavený jako odevzdaný, ale Sakis se zamračil.

Tvrdě se poučil. Odhalovat city, zvlášť před špatnými lidmi, může zanechat jizvy, které se nikdy nezahojí. S velkým úsilím je držel schované. Míchat práci s potěšením bylo smrtící. Ten koktejl kdysi okusil. Už nikdy...

„Zmlkni, Ari.“

„Jen mám starost, bratříčku. Jako by chtěla skočit do vody... nebo po tobě. Řekni, že jsi neztratil hlavu a nespál s ní?“

Sakisův pohled sjel po Moneypenny, jak se pokoušel na dálku zjistit, co se děje.

„Nevím, co je horší. Tvůj nezdravý zájem o můj intimní život, nebo že dokážeš veslovat rovně i když mě vyslycháš jako španělská inkvizice,“ zamumlal.

Jeho libido si vybralo nejnevhodnější chvíle, aby mu připomnělo, že je horkokrevný muž a mohl by se s Moneypenny dát dohromady. Ignoroval jej jako uplynulých osmnáct měsíců. Promrhal příliš cenného času, když se zbavoval žen, které na něm visely.

Zabral vesly. Náhle chtěl, aby jízda skončila. Při záběrech očima lpěl na Moneypenny, jejíž ztuhlý postoj mu v hlavě sepnul výstražné zvonění.

„Takže mezi vámi dvěma nic není?“ nevzdával se Ari.

Cosí v bratrově hlasu ho popudilo.

„Běda, jestli mi ji zkusíš sebrat, Ari. Je nejlepší asistentka jakou jsem kdy měl. Kdokoli mi ji zkusí vzít, přijde o nějakou část těla. Členové rodiny o dvě.“

„Klid, bráško. O loupeži jsem nepřemýšlel. A když slyším, jak se nad ní rozplýváš, chápu tě.“

Sakisovo podráždění rostlo. Přál si, aby bratr téma opustil.

„Poznám talent, což neznamená, že přijdu o rozum.“

Rozpozná například tvá sekretářka windsdorský uzel od dvojitého?“

Když Ari vystoupil na molo, obočí mu vystřelilo nahoru.

„Můj asistent je muž. A jestli sis sekretářku najal kvůli schopnosti vázat kravatu, jsi potrhlejší, než jsem myslel.“

„Má toho v malíčku víc než všichni mí předchozí asistenti dohromady. A můj pracovní život řídí jako rotvajler. Víc nepotřebuju.“

„Jsi si jistý, že je to všechno?“

„Jen tak dál. Ještě ti dlužím za jizvu,“ dotkl se šrámu ve tvaru šípů nad pravým obočím. Dostal od Ariho veselí, když spolu šli poprvé jako kluci na vodu.

Ari pohledem sklouzl Sakisovi za rameno.

„Tvůj rotvajler se plíží. Asi se chystá vycenit zuby...“

Brianna stála na začátku mola se založenýma rukama a přitahovala ho pohledem. Jeho obavy vzrostly. Měla ve tváři výraz, jaký u ní dosud nespatriil. Zachmuřil se.

„Něco se děje. Měl bych jít.“

„Sdělila ti to podprahově, nebo jste na sebe tak vyžadění, že to poznáš pouhým pohledem?“ zeptal se Ari pobaveně.

„Ari, vážně už přestaň.“

Když Sakis spatřil Briannin úzkostný výraz, znervózňel ještě více. Dokonce vyrazila směrem k němu, ačkoli ho při setkání s bratry nikdy nerušila. V tom byla skvělá. Zнала své místo v jeho životě a nikdy nepřekročila hranici.

Sakis vyrazil od mola.

„Co se děje?“ zeptal se.

Poprvé od pohovoru v Pantelides Tower Sakis viděl, jak zaváhala. Chlupy na šíji se mu postavily do pozoru.

„Ven s tím, Moneypenny.“

Měla jen nepatrně stažená ústa, ale všiml si toho.

Opět poprvé. Nevybavil si, že by u ní kdy zaznamenal stres.

„Pane Pantelidesi, máme vážný problém. Jeden z tankerů, *Pantelides Six*, uvázl na mělčině poblíž Point Noire.“

Navzdory letnímu slunci mu záda zaplavil ledový pot.

„Kdy k tomu došlo?“

„Před pěti minutami jsem hovořila přes kancelář ústředí se členem posádky. Postrádají kapitána a dva členy. Tanker narazil do útesů a surová ropa vytéká do jižního Atlantiku průměrnou rychlostí šedesát barelů za minutu.“

Brianna nemohla zapomenout, jak zareagoval.

Navenek zůstal klidným ropným magnátem, pro kterého pracovala posledních osmnáct měsíců, nemohla by se pro něj ovšem stát nepostradatelnou, kdyby se nenaúčila číst mezi řádky. Stisk čelistí jí prozradil, jak ho to zasáhlo.

Přes rameno Brianna viděla Ariona Pantelidese. Střetla se s ním pohledem a něco v obličeji ji muselo prozradit. Než se nadechla, vyrazil k nim.

Byl stejně působivý jako mladší bratr, ale měl spíš uličnický a unavený výraz. Brianna pohledem sjela opět k šéfovi. Nepřekvapilo ji, že má masku síly opět pevně nasazenou.

„Víme, co nehodu způsobilo?“ vypálil.

„Kapitán nebere mobil. Po prvním hovoru se nám už nepodařilo s plavidlem navázat spojení. Konžská pobřežní stráž je na cestě. Zavolají, jakmile budou na místě,“ držela se u něj, když dlouhými kroky zamířil k autu. „Záchranný tým má pohotovost. Jsou připravení odletět, jakmile dáte souhlas.“

Ari je dohonil, když se blížili k limuzíně. Položil bratrovi ruku na rameno a Sakis ho krátce uvedl do obrazu.

„Máme jména zmizelých?“ sjel k Brianně pohledem.

„Odeslala jsem kompletní seznam členů posádky na oba vaše telefony i Theovi. Také seznam ministrů, se kterými bude třeba jednat, a naplánovala jsem s nimi hovory.“

Než se Ari pohledem spojil s bratrem, blesklo mu v očích.

„Jdi. Já odsud udělám, co půjde. Za hodinu si zavoláme.“

„Budu muset promluvit s prezidentem,“ řekl Sakis Brianně.

„Vedoucí jeho týmu vás spojí, až budete připravený.“

Pohledem mu sklouzla k hrudi a ustoupila před silnou vůní potu a pižma, které sálalo z tmavě olivové pleti.

„Potřebujete se převléknout. Dám vám čisté šaty.“

Když zamířila ke kufru auta, slyšela, jak rozepíná zip veslařského úboru. Pochopitelně nikdy nespatriła Saki-se zcela nahého, jenže pro něj pracovala čtyřiaadvacet hodin denně sedm dní v týdnu. Uhlazený a sebejistý magnát ji bral jako výkonného bezpohlavního robota, takže už znala všechny stránky jeho přirozenosti i různý stav odění.

Když se před ní Sakis Pantelides poprvé svlékl, Brianna se s tím hravě vypořádala. Poradila si s většinou věcí. Vnímat, důvěřovat a ukázat city znamenalo katastrofu, takže zatvrdila srdce. Jinak by klesla ke dnu zoufalstvím.

Zdvihla se od kufru s modrou košilí, uhlově šedým oblekem od Armaniho a kravatou. Pohledem spočívala na sluncem zalitým jezeře za ním. Nechtěla vidět šíji a ramena, dokonale vytvarovaná lety profesionálního veslování, ani plný hrudník s hedvábnými chlupy. Už vůbec nepotřebovala vidět silná stehna, schopná za správných okolností přišpendlit žádoucí ženu ke zdi...

Hlasité pípnutí oznámilo příchodí hovor. Vylekala

se a rychle vklouzla do auta. Mlčky mu podávala další kousky šatů a zvedla telefon.

„Pantelides Shipping,“ pronesla do mikrofonu.

Naslouchala hlasu na druhém konci linky a doplňovala neustále rostoucí seznam úkolů. Když oblečený Sakis usedl vedle ní, byla u páté položky. Zarazila se, aby si zapnula bezpečnostní pás. Pak začala znovu psát a hovořit.

„V tuto chvíli mám jedinou odpověď... bez komentáře. Nic víc. Žádné exkluzivní zprávy. Pantelides Shipping vydá za hodinu tiskové prohlášení na webových stránkách společnosti, v sesterských mediích a na sociálních sítích. S dalšími otázkami se obraťte na tiskovou kancelář...“

„Plátek, nebo normální noviny?“ zeptal se Sakis, když zavěsila.

„Bulvár. Chtějí potvrdit, co se doslechli.“

Zazvonil jí znovu telefon. Když spatřila číslo dalšího plátku, ignorovala ho. Sakis potřeboval uskutečnit dost nutnějších hovorů. Podala mu sluchátka, jelikož držela posledních deset minut spojený hovor.

Napětí čelistí bylo stěží patrné. Pak se znovu začal ovládat. Otřel prsty o její, když od ní sluchátka bral. Drtivé napětí, které ji při dotyku zasáhlo, jí rozkolísalo tep, ale přemohlo ji cosi jiného.

Hluboký hlas mu přetékal autoritou a pevně zakořeněnou sebejistotou, s jakou vedl ropnou divizi rodinného mnohamiliardového konsorcia podniků.

„Pane presidente, vyjadřuji hlubokou lítost nad celou situací. Pochopitelně za událost přebíráme plnou zodpovědnost. Vynaložíme veškerou snahu... jistě, minimalizujeme ekologické a ekonomické škody... ano, jede záchranná a vyšetřovací skupina. Já budu na místě během dvanácti hodin...“

Brianna vnímala rozhovor, prsty jí létaly po tabletu a souběžně plánovala. Když Sakis skončil, bylo

v pohotovosti jeho soukromé letadlo i posádka. Oba se zarazili, když telefon zazvonil znovu.

„Mám to vzít?“ zeptala se Brianna.

„Ne. Já jsem šéf. Odpovědnost je na mně,“ změřil si ji pevným pohledem, kterým ji lapil. „Bude se to zhoršovat. Jste připravená výzvě čelit, slečno Moneypenny?“

Brianna se donutila dýchat. Brnění v rameni jí připomenulo přísahu, kterou složila před dvěma lety.

Nehodlám jít ke dnu.

„Ano. Jsem připravená, pane Pantelidesi.“

Temně zelené oči barvy svěžího mechu na ni ještě chvíli hleděly. Pak krátce přikývl a zvedl telefon.

Brianna se po zbytek cesty do Pantelides Tower ponořila do toho, co uměla nejlépe. Vytušila veškeré šéfovy potřeby a naplnila je s lehkostí vánku. Věděla, že musí fungovat.

Když podala pilotovi helikoptéry jejich zavazadla a následovala Sakise do výtahu k heliportu na vrcholu Pantelides Towers, už měli představu, co je čeká.

Nemohli zastavit vytékající ropu, dokud nedorazí záchranný tým. Brianna ale věděla, že napětí v jeho tváři nezavinila jenom katastrofa. Byla to nečekanost události.

Sakis překvapení nesnášel. Byl vždy o tucet kroků před protivníky, aby ho nic nezaskočilo. Věděla to díky práci s ním a znalosti jeho minulosti.

Drtivý zásah, který rodině kdysi uštědřil Sakisův otec, byl pro novináře stále soustem. Neznala celý příběh, ale chápala, proč nechce firmu vystavit pozornosti.

Opět mu zazvonil telefon.

„Ne, paní Lowelová, omlouvám se. Žádné novinky,“ pronesl pevně, aby uklidnil ženu pohřešovaného kapitána. „Ano, stále jej hledají. Osobně vám zavolám, máte mé slovo...“

Když zavěsil, na spánku mu poskočil pulz.

„Kdy na místo dorazí výzkumný a záchranný tým? A najměte další skupinu. Nechci něco promeškat jen proto, že budou lidé vyčerpaní, protože pracovat nepřestanou, dokud posádku nenajdeme. Zařídte to, Money-penny!“

Dveře výtahu se otevřely a Brianna málem klopýtla.

Položil jí ruku na záda, aby ji vyvedl. Donutila se ne-reagovat, ale pohlédla na něj.

Za celou dobu ve firmě se jí nikdy nedotkl. Měl staženou tvář i obočí soustředěním. Rychle ji vedl k helikoptéře, a když jí pilot pomohl do kabiny, vklouzl vedle ní.

Než vzlétli, znovu telefonoval, tentokrát Theovi. Spěšnému hovoru v řečtině nerozuměla, ale sladkost jazyka i muže, který hovořil, ji nepřestala tajně fascinovat.

Sklouzl k ní pohledem, takže si uvědomila, že na něj zírá. Rázem pozornost přesunula k tabletu v ruce a zapnula jej.

V pohledu a dotyku Sakise nebylo nic osobního. Ne že by to snad čekala. Ve všech směrech byl Sakis profesionál.

Nic jiného od něj ani nečekala. Přesně tak si to sama přála.

V tomhle směru se dobře poučila, i když nejdrsnější možnou cestou. Jednou nebo dvakrát byla dokonce blízko smrti... jen proto, že si povolila luxus citů. Odvážila se totiž kdysi spojit s jiným lidským životem, i po pekle s matkou...

Nehrozilo, že na utrpení zapomene. Měla na rameni pro připomínku tetování.

Sakis stiskl tlačítko, aby ukončil další hovor a opřel se do sedačky. Hluk helikoptéry vystřídalo ticho firemního letadla, které rušil jen klapot klávesnice, jak se jeho asistentka propracovávala nekonečným seznamem

úkolů, kterými ji zahrnoval od chvíle, kdy před hodinami odstartovali.

Otočil hlavu a pohlédl na ni. Jako obvykle měla nečitelný výraz tváře, jen občas přimhouřila koutky očí, jak shlížela na obrazovku. Obočí však měla hladké, bez známky napětí, a prsty jí hbitě létaly po klávesnici. Hladké blond vlasy měla stále dokonale upravené jako ráno, když přijela do práce.

Mimovolně po ní sjel pohledem a smysly mu okamžitě ožily.

Měla na sobě kostýmek. Jeho černo-bílá kombinace působila poněkud stroze, ale dokonale jí seděl. V uších se jí leskly nenápadné perlové náušnice.

Sklouzl pohledem přes šíji a štíhlá ramena dál po zbytku těla. Prohlížel si ji tak, jak si dovolil jen málokdy.

Při pohledu na jemnou křivku nader, ploché břicho a dlouhé, tvarované nohy stiskl pevně područky. Odezva těla zesílila...

Moneypenny byla dokonalá, i když příliš štíhlá. Navzdory hektickému pracovnímu rozvrhu se ani jednou za uplynulý rok a půl neopozdila ani nebyla nemocná. A zůstávala v Pantelides Tower opravdu dlouho, místo aby šla domů...

Znovu za ni v duchu děkoval. Po pekle s poslední asistentkou Gisele totiž uvažoval, že si radši najme robota.

Když četl Briannin dokonalý životopis, usoudil, že je příliš dobrý, aby byl pravdivý. Ostatní zájemkyně také tvrdily, že mají téměř nadpřirozené schopnosti, ale při pohovoru zjistil, že jde spíš o ochotu jít s ním do postele...

Nad složkou Brianny Moneypenny uvažoval, proč po ní neskočila konkurence. Nikdo tak dobrý nemohl být bez práce. Když se jí na to otázal, odpověděla prostě: „Jste nejlepší v oboru. A já chci pracovat pro nejlepšího.“

Její odpověď ho dopálila, ale pak si uvědomil, že v ní

není žádná faleš. Nezaznamenal žádné koketní kmitání řasami ani vypočítavě překřížené nohy. Jestli vůbec něco, pak působila vzdorně.

Když o tom zpětně přemýšlel, uvědomil si, že tehdy, když se jí zadíval do očí, pocítil elektrizující pocit.

Pochopitelně ten pocit později potlačil, kdykoliv se vynořil. City neměly v jeho životě nebo práci místo. Toužil po výkonné asistentce, která zdolá jakoukoli výzvu. Moneypenny zvládla každý úkol... a pravidelně ho tím překvapovala.

Naprosto zaskočený si teď všiml malého tetování u vnitřní strany levého kotníku. Na světlé pokožce jí vystupovala hvězda v modré a černé barvě. Neladil mu dohromady s její osobou.

Zaujatě stočil pohled na prsty, hbitě poletující nad klávesnicí. Jako kdyby vycítila, že ji pozoruje, zpomalila pohyby a začala k němu otáčet hlavu.

„Za tři hodiny přistáváme. Po přestávce se zase sejdeme.“

Laptop sice zaklapla, ale pozornost od práce ve skutečnosti neodtrhla, což by ho mělo těšit.

„Objednala jsem oběd, můžu jej ale o pár minut pozdržet, jestli chcete...“, střetla se s ním chladně pohledem.

Znovu jí sklouzl pohledem ke kotníku.

„Pane Pantelidesi?“

Sakis se pomalu nadechl a když se s ní zase spojil pohledem, jeho zájem o tetování ustoupil do pozadí.

„Nechte jídlo podávat v deset. Rychle se osprchuju.“

Zamířil do ložnice v zadní části letadla. U dveří se ohlédl.

Brianna se natáhla pro palubní telefon a zároveň otevírala notebook. Maximálně užitečná a vysoce profesionální. Zázrak, jak ji popsal Arimu. Náhle ho však napadlo, že se za osmnáct měsíců neobtěžoval nahlédnout pod obal, pod nímž se skrývala.

DRUHÁ KAPITOLA

„Potřebuju se na místo dostat co nejdříve,“ prohlásil Sakis mezi sousty skvěle vypadajícího hovězího sendviče, zatímco Brianna potlačovala závist, protože do sebe soukala nízkotučný salát bez krutonů.

„Ministr životního prostředí se chce sejít hned. Na setkání trval. Sdělila jsem mu, že to musí být krátká schůzka.“

Čelist mu ztuhla a přimhouřil rozladěně oči. Brianna nemusela přemítat proč.

Sakis pohlídal médii s téměř nepřírozenou nenávistí. Veřejné ponížení a pád rodiny se totiž odehrály před zraky novinářů.

„Jakmile setkání skončí, helikoptéra vás dopraví na místo.“

„Ujistěte se, že to jeho lidé chápou. Víme, kdo z novinářů tam bude?“ zeptal se, když spolkl další sousto.

Střetla se s ním pohledem. Pozoroval ji jako jestřáb.

„Všechny velké globální sítě. V oblasti sleduje událost také několik lodí z Agentury pro ochranu životního prostředí.“

„S přítomností aktivistů nic nenaděláme, ale nesmějí narušovat záchranné a čistící práce,“ poznamenal.

„Já vím. Ale mám takový nápad.“

Její plán byl riskantní. Mohl přitáhnout ještě větší pozornost médií, ale kdyby uspěla, mohla by Pantelides Shipping získat užitek i trochu důvěry. Ona by si zase upevnila postavení a zbavila se tíhy v žaludku.

Mnoho nocí se budila zalitá chladným potem. Stavěla totiž bezpečně zajištěnou práci nad vše ostatní. Po nuzném dětství pro ni bylo zaměstnání a byt v Docklands vším.

Matka stavěla její dobro až daleko za další dávku drog. Netušila, kdy bude zase jíst, nebo zda nepřijde o domov.

Po hloupém rozhodnutí důvěřovat zaplatila vysokou cenu. Slíbila si, že už nikdy nezůstane bezmocná.

„Poslouchám,“ prohlásil Sakis rázně.

Uvědomila si, že stále čeká, až promluví.

„Můžeme média a sociální sítě využít. Několik blogů o životním prostředí srovnává událost s tou nehodou před lety. Potřebujeme podobné spekulace zadusit v zárodku.“

„Ani vzdáleně nejde o stejnou záležitost. Rád bych držel média tak daleko, jak bude možné!“

„Je čas dostat je na naši stranu. Znáám pár novinářů, kteří jsou rozumní. Kdybychom pracovali s nimi, mohli bychom mít skvělé výsledky. Připustili jsme chyby. Nemí co skrývat. Každý nemá čas fakta ověřit a domněnky nás mohou poškodit. Založila jsem blog s kontakty,“ otočila k němu obrazovku počítače. „Je to výzva pro dobrovolníky, ochotné pracovat přímo na místě, i pro odborníky.“

Když Sakis začal vrtět hlavou, pokleslo jí srdce.

„Pantelides Shipping nese odpovědnost. Uklidíme po sobě.“

„Ano, ale když se uzavřeme a nikoho tam nepustíme, můžeme vyvolat odpor. Teď jsme po celém světě,“ ukázala na obrazovku. „Lidé se zapojují.“

„Nebudou si myslet, že se doprošujeme pomoci zdarma?“

„Ne když jim ji nějak oplatíme. Na něco jistě přijdu.“

Zadával se na ni tak dlouze, že se v ní všechno rozechvělo.

„Když myslím, že vám triky došly, zase mě překvapíte.“

Pomalý, téměř lenivý šepot ji nezasáhl. Překvapil ji ale jeho zamýšlený pohled. Vydržela, i když si toužebně přála uhnout očima. Zvědavost vzbuzovat nechtěla.

„Váš plán je dobrý. Když vás ho ovšem nechám realizovat, bude těžké mapovat tok informací. Jak byste to chtěla provést?“

„Když mi dáte zelenou, můžu na ústředí zaučit tým. Dostane ke mně důležité informace a dobrovolníky.“

Rozhodně zavrtěl hlavou a ona chtěla zatnout zklamaneč pěsti.

„Až budeme na místě, budu vás potřebovat u sebe. Nemůžete odbíhat a kontrolovat každých pár minut maily.“

„Sám jste řekl, že je to dobrý nápad. Potřebujeme tok informací víc než kdy před tím. Dostat veřejnost na naši stranu neuškodí. Co můžeme ztratit?“

Když po minutě přikývl, natáhla se pro notebook. Naklonil se ale dopředu a položil ho vedle svého talíře.

„Teď toho nechte. Ještě jste nedojedla. Potřebujete energii víc než já. Vždyť sotva jíte,“ přimhouřil oči. „Nejíst ze samolibosti je nebezpečné. Riskujete zdraví a schopnost řádně pracovat. Musíte být ve formě a řádně zastávat své povinnosti.“

Naléhavost jeho tónu jen zvýšila její znepokojení.

„Proč mám pocit, že jde o víc než o můj nedojedený salát?“

Neodpověděl jí okamžitě. Pokleslá víčka a uzavřený výraz jí napověděly, že zažívá nepříjemnou vzpomínku. Viděla, že se mu ruka se sklenicí lehce chvěje.

„Nemám rád plýtvání...“

„Omlouvám se... nechtěla jsem přivolat nepěkné vzpomínky.“

Zavrtěl hlavou a ukázal na její talíř.

„Na tom nezáleží. Ať vaše jídlo nepřijde nazmar.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Důvěra za důvěru.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.